

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1089/2019
17.06.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Споменке Зарић, Бисерке Живановић, др. Илије Зиндовића и Гордане Комненић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Предраг Ђуровић, адвокат из ..., против туженог Привредног друштва за одржавање и обезбеђивање објеката, имовине и друге услуге „Телус“ АД Београд, чији је пуномоћник Војислав Јовановић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1650/18 од 13.11.2018. године, на седници одржаној 17.06.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1650/18 од 13.11.2018. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1650/18 од 13.11.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зајечару П1 693/17 од 16.01.2018. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тужилац тражио да се тужени обавезе да му на име накнаде штете – разлике између исплаћене накнаде до висине минималне зараде, за период од 01.04.2014. године до 31.12.2016. године, исплати појединачне месечне износе, са законском затезном каматом од доспелости сваког износа до исплате, све ближе одређено у овом ставу изреке, и да на досуђене износе уплати надлежном Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање на име тужиоца припадајуће доприносе обавезног социјалног осигурања. Ставом другим изреке, тужилац је обавезан да туженом накнади трошкове поступка у износу од 54.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1650/18 од 13.11.2018. године, ставом првим изреке, потврђена је првостепена пресуда у ставу првом изреке и одбијена, као неоснована, жалба тужиоца. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу другом изреке, тако што је обавезан тужилац да туженом накнади трошкове поступка у износу од 42.000,00 динара, док је захтев за накнаду трошкова поступка преко наведеног износа па до износа досуђеног првостепеном пресудом од 54.000,00

динара, одбијен као неоснован. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, ради уједначавања судске праксе (члан 404. ЗПП).

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Применом члана 404. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11 и 55/14), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, с обзиром да се ревизијом оспорава утврђено чињенично стање, а одлуке нижестепених судова о основаности тужбеног захтева засноване су на примени одговарајућих одредаба материјалног права, а правилна примена права у споровима са захтевом као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања, па не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, због чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате поднета је 30.05.2017. године, а вредност побијаног дела правноснажне пресуде је 131.334,00 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија недозвољена, применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић